

A Originea popoarelor:

❖ Primele popoare.

- Din cauza păcatului lor, Adam și Eva au fost expulzați din Eden și li s-a interzis să intre în el. Ei și urmașii lor au continuat să meargă la intrarea Edenului, păziți de heruvimi, pentru a aduce acolo jertfe lui Dumnezeu.
- În acest fel, omenirea, pentru o vreme, a continuat să-L recunoască pe Dumnezeu drept conducătorul ei suprem.
- Când, din cauza răului predominant, Dumnezeu a decis să distrugă Pământul cu potop, a îndepărtat și Grădina Edenului. După potop, oamenii ca Nimrod au decis să-și creeze propriile stări în afara lui Dumnezeu, guvernate de ei înșiși (Geneza 10:6-12).
- Se spune că Nimrod a fost „un vânător uriaș împotriva Domnului” (Geneza 10:9 LXX). Printre orașele pe care le-a construit au fost Babel și Ninive, din care au apărut națiuni care au fost declarate dușmani ai poporului lui Dumnezeu.

❖ Un popor întemeiat de Dumnezeu.

- Geneza 10 folosește cuvântul ebraic goyim pentru a se referi la popoare. Același cuvânt este folosit pentru a se referi la neamuri, adică la cei care sunt departe de Dumnezeu.
- Pentru a recupera acele popoare, Dumnezeu a decis să aducă la viață un nou popor, Israel, prin descendenții lui Avram/Avraam (Geneza 12:1-3).
- De ce l-a ales pe Avraam? „Căci Eu îl cunosc și știu că are să le poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului” (Gen. 18:19). În acest fel, Dumnezeu ar putea arăta lumii ce se întâmplă atunci când ne lăsăm conduși de El.
- El le-a dat standarde drepte care să uimească popoarele, stârnind în ele dorința de a intra în contact cu Israelul pentru a-l urma și astfel să primească binecuvântarea pe care Dumnezeu dorea să le-o împărtășească (Deut. 4:5-8).

B Poporul ales:

❖ Istoria Israelului.

- Din păcate, în loc să dorească să fie un popor exemplar, condus direct de Dumnezeu, Israel a vrut să fie ca celelalte națiuni (1 Sam. 8:5).
- Cerând un rege, l-au respins pe Dumnezeu (1S. 8:7). Chiar dacă au fost avertizați cu privire la rezultatele de a avea un împărat, ei au persistat în răzvrătirea lor (1 Sam. 8:9, 19).
- Cunoscând dinainte această reacție a lui Israel, Dumnezeu dictase legi care, dacă ar fi fost respectate, ar fi asigurat rămânerea regelui cât mai aproape de idealul lui Dumnezeu (Deut. 17:14-20).
- În ciuda acestui fapt, chiar și cei mai buni regi au avut mari defecte. Se spune că majoritatea dintre ei au făcut rău (1 Regi 11:6).
- La urma urmei, ei erau păcătoși care stăpâneau peste păcătoși. Din acest motiv, nu există guvernare justă decât cea care va veni: Împărăția lui Dumnezeu (Dan. 2:44).

❖ Istoria bisericii.

- După apostazia lui Israel, Isus a instituit un nou popor: Biserica. Dar acest popor nu trebuia să aibă un rege și nici o naționalitate anume. Cei care o conduceau trebuiau să facă acest lucru slujind altora (Mat. 20:25-28).
- Pe parcursul a de 300 de ani de persecuții, Biserica a rămas mai mult sau mai puțin credincioasă.
- Dar libertatea a venit. Constantin (secolul al IV-lea) a legalizat creștinismul. Și a devenit suveranul lor „neoficial”! El a prezidat congrese și a dictat legi care urmau să guverneze Biserica.
- În secolele al V-lea și al VI-lea, Biserica s-a bazat tot mai mult pe Stat, iar Episcopul Romei a câștigat mai multă autoritate. Serviciul încetase să mai fie norma guvernamentală.
- De-a lungul Evului Mediu, oricine nu se supunea autorității Bisericii trebuia să plătească pentru răzvrătire cu moarte, tortură sau închisoare.
- Biserica a făcut astfel aceleași greșeli ca și poporul Israel.

❖ Rolul poporului ales.

- Cum ar fi putut Israel să fie „lumina neamurilor” (Is. 42:6)? Cum poate fi Biserica „lumina lumii” (Mt. 5:14)?
  - (1) Prin ascultarea sa (Deut. 4:6; Mat. 5:16)
  - (2) Prezentând soluția la păcat (Lev. 4:27-29; Ioan 3:16)
  - (3) Proclamând a Doua Venire a lui Isus (Is. 40:9-10; Ap. 14:6-11)
- Realitatea istorică a poporului lui Dumnezeu a fost aceea a unui popor care nu a reușit să îndeplinească lucrarea pe care Dumnezeu a desemnat-o pentru ei.
- Totuși, lumea a fost binecuvântată, prin Israel și Biserică, cu mesajul binecuvântat al Mântuirii.
- Traim ultima parte a istoriei. Ultima șansă de a îndeplini scopul de a fi lumina lumii; pentru a proclama Mântuirea lui Dumnezeu (Is. 52:7).
-